

hans Plan paa den Maade alligevel at faa al væsenlig Magt i Landet samlet i sin Haand.

At Ivan havde været særligt ivrig for at vinde denne Mand for Pers Sag, og at han nu, da det syntes virkelig at skulle lykkes ham, ansaae Sejren for næsten sikret, var da kun naturligt.

Af de syv Herrer, der nu efter Max Bernhardts Indbydelse samledes for at drøfte Planen, var den ene Vekselerer Herløv, Max Bernhardts personlige Ven og uundværlige Medarbejder, en stor, rødfed Mand, der gjorde et underligt dvaskt og søvnigt Indtryk, skønt han i Foretagsomhed ikke stod synderlig tilhage for sin Kompagnon og absolut overgik ham i Opfindsomhed og Snuhed. Paa Børsen sagde man om ham, at han var Max Bernhardts Fantasi. Det var gerne ham, der undfangede Ideerne og med beregnende Omsigt planlagde de fælles Foretagender, mens den anden var den ligelinjede, mandlige, iværksættende Kraft.

Løvrigt var deres personlige Interesser ganske forskellige; men netop derfor arbejdede de saa uforligneligt sammen. Vekselereren var aldeles blottet for Ærgerrighed. Ganske i Modsætning til Max Bernhardt, for hvem alt gik ud paa Magtbesiddelse, havde han intet andet Formaal end Profiten, ingen anden Stræben end at puge Penge sammen. Han vidste end ikke noget at bruge sine mange Penge til. Han var ugift og havde kun een, forholdsvis billig Passion, nemlig den efter Dagens Arbejde at sætte sig ind i en af de finere Restavrationers Separatkabinetter og ganske alene, blot med nogle Aviser til Selskab, fortære en Diner paa syv-otte Retter Mad, hvortil han af Helbredshensyn kun drak Vand.

Han stod nu i Max Bernhardts store, kostbart udstyrede Modtagelsesværelse, ludende som en